Capella de la Mare de Deu dels Desemparats

Passeig abans, ara és per a tot. 3 hores atrapat

L'Air Bag va ser la salvació de la "xofer" Víctimes: arbre, farola i jo, si hi hagués estat

esteve@roure.cat
http://roure.cat/historia-catalunya.pdf

Recuperem

L'Estat Català

9/06/2020 nº 180 PARAFRASEJANT

L'últim divendres del mes de maig (2008)

Com ja és costum, hem celebrat la trobada dels Dimonis del Centre Catòlic amb un dinar a La Deu. Després d'una curta tertúlia a fora mentre anaven arribant tots, hem pujat al menjador i abans de seure ens hem adonat que no era la nostra taula la que ens havien muntat. Ha vingut un dels molts cambrers de la família propietària del restaurant i li hem dit que la taula no era la dels Dimonis, la nostra. Ell, d'entrada, ha dit que sí que era la nostra i després d'insistir ha confessat que era quatre dits mes estreta o millor dit, de menys diàmetre.

Ha començat una d'aquelles discussions en què tothom parla i ningú no diu res o millor dit, tothom parla a l'hora i ningú escolta. Les explicacions que ha donat el Reixac de torn -- dic Reixac perquè el cognom dels vells de la Deu era aquest -- no les he copsades, si és que n'ha donat pretenent que fossin convincents. Resumint: han tingut els fetges de servir-nos el dinar en una taula que no era la nostra. Incomprensible. He estat temptat de fer un petit escàndol com el dia que em vaig queixar perquè ens posaven en una taula llarga i estreta. D'aquella feta els organitzadors de la trobada següent varen construir la taula que ara tenim -- o teníem -- en dipòsit en el mateix restaurant.

La nostra taula no l'hem pas vista i ara em sap greu no haver inspeccionat el restaurant per comprovar si encara la tenen. I si se l'han venuda?. I si hi estaven dinant una altra colla que han fet més "gasto" que nosaltres?. I si l'han llogada per tal de treure d'un compromís als d'un altre restaurant, o fer-hi negoci?. Perquè una taula rodona d'aquestes dimensions no tothom la té.

En Ramon Batlle ha proposat resar un parenostre en silenci pels que aquest anys han faltat a la trobada: en Francesc Casas i en Joan Desplans, que en pau descansin. Ens hem posat dempeus i algú ha dit que millor resar el parenostre en veu alta, i així ho hem fet. Tots els Dimonis d'aquestes contrades hem rebut una educació cristiana i això es nota.

En Ferran Garcia, tot i ser un *quefe* de generacions infernals molt posteriors a la nostra, ens ha acompanyat per primera vegada i esperem que en les successives trobades dels Dimonis.

La decepció que he tingut en no poder dinar a la nostra taula ha fet que m'ho mirés tot amb lupa i llevat de la cambrera romanesa, que no sabia parlar català però ens ha dit que l'entenia prou bé, en tot hi he trobat pels. Potser el vi ha estat el més reprovable. Normalment el vi del menú d'aquest restaurant és de marca, però sense gaires pretensions, el del dinar d'aquest any era negre de garrafa i el rosat l'han servit amb una ampolla de vidre que originàriament fou transparent, però ara, el pòsit del mateix vi -- se suposa -- havia format uns dibuixos dalinians d'allò més bonics, en una paraula, era un vi surrealista; no l'he tastat però em suposo que feia parella amb el negre. Si tenim en compte que els nostres passats deien: el vi de casa i el pa foraster, aquest de La Deu era infernal, mai més ben dit.El dinar ha tingut moments diferents: ha començat bé, hi ha hagut uns moments d'acudits no gaire encisador i la part final ha tornat a ser clàssica nostra, espontània, natural i això sol ser el millor de la trobada. Llàstima que jo tenia un altre compromís ineludible. M'hauria agradat allargar més la trobada. Si trobem la nostra taula, l'haurem de traslladar?.